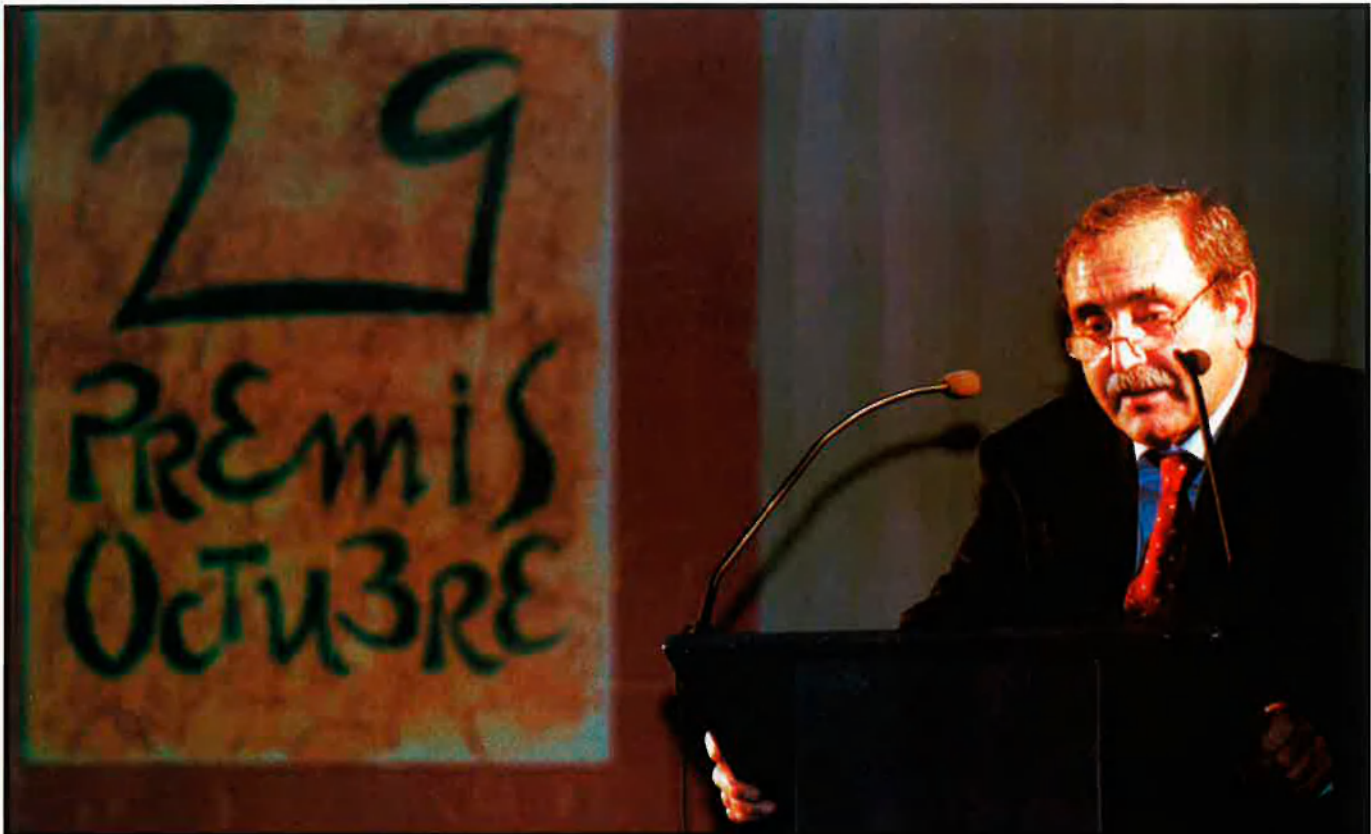

29 Premis Octubre

L'editor Eliseu Climent, pronunciant el discurs de clausura dels XXIX Premis Octubre.

A l'esquerra, Albert Toldrà, guanyador del premi d'assaig Joan Fuster amb l'obra *Après la mort*. A la dreta, Pere Bessó, guanyador del premi de poesia Vicent Andros Estellés amb *Narcís de la memòria*.

Vint-i-nou i prou

Els XXIX Premis Octubre han reunit personalitats i figures del món de la cultura i la política catalanes, i assistents fidels sense els quals aquesta gala no seria el que és. Fet i fet, unes imatges per al record, que trobareu, una vegada caducada l'edició setmanal d'EL TEMPS, a www.premisoctubre.com.

“Ni i dues dotzenes. Ni vint-i-cinc. Ni encara trenta: vint-i-nou i prou.” Amb aquestes paraules, l'editor i amfitrió de la Nit dels Octubre, Eliseu Climent, començava l'habitual discurs d'agraïment a als assistents. Un parlament, d'altra banda, en el qual aprofitava per a reflexionar sobre la notable importància d'un projecte com l'edició de tota la documentació de la família Borja, “una de les aventures més ambiciosos de la cultura i la historiografia dels Països Catalans”, segons va comentar.

Climent va realitzar, també, un exercici de memòria, tot recordant aquella nit del 1975, ara fa vint-i-cinc anys i en aquell mateix local. “Aquell any resultaren guanyadores dues obres que van marcar una època: *Matèria de Bretanya*, de Carmelina Sánchez Cutillas, en el premi de novel·la, i *La via valenciana*, d'Ernest Lluch, en el d'assaig. Hi eren presents Vicent Andrés Estellés i Joan Brossa, Josep Maria Llompart i Montserrat Roig, Manuel Sanchis Guarner i

Joan Fuster, entre molts altres. Però amb ells, hi havia també tot un planter emergent de gent que després havia de conduir el país en la vida intel·lectual i fins i tot en l'ordre institucional”.

L'editor tampoc no estalvià fer referència a la línia adoptada en els darrers temps per alguna opció política del nacionalisme, i així ho va afirmar, amb contundència: “Ara que s'imposa el pensament únic i que retorna un furios neoliberalisme i un nacionalisme espanyol agressiu, alguns propugnen ‘adaptar-se a la realitat’ i emprendre una via tan possibilista que de vegades arriba a ser claudicant. És una opció fàcil, comprensible en qui aspira al resultat immediat: col·lectivament, només duu a l'esterilitat”. Finalment, Eliseu Climent tancava el seu discurs amb una consigna breu, però efectiva: “Tenim un objectiu comú i no podem oblidar-lo”.

Però, per sobre de tot, la Nit dels Octubre no deixa de ser un ball de cares conegudes que hi assisteixen amb assiduïtat des de fa alguna dècada; altres desconegudes, que han decidit incorpo-

D'esquerra a dreta, Pedro Ruiz, rector de la Universitat de València; el conseller d'Universitats i Recerca de la Generalitat de Catalunya, Andreu Mascoell, i el director d'EL TEMPS, Jordi Fortuny.

El rector de la UAB, Carles Sola, al costat de Lluís Arola, rector de la Universitat Rovira i Virgili de Tarragona, i Ramon Farré, secretari general d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya.

Els escriptors Ferran Torrent i Enrique Cerdan Tato i la seua esposa, amb el cantautor Lluís Miquel.

Una taula cabdal: Manuel Castellet, president de l'Institut d'Estudis Catalans, el director de TV3 i de la CCRTV, Miquel Puig i senyora, i l'inoxidable pare Miquel Batllori.

Rememorant un quart de segle, Ernest Lluch i la seua esposa amb l'historiador Alfons Cucó.

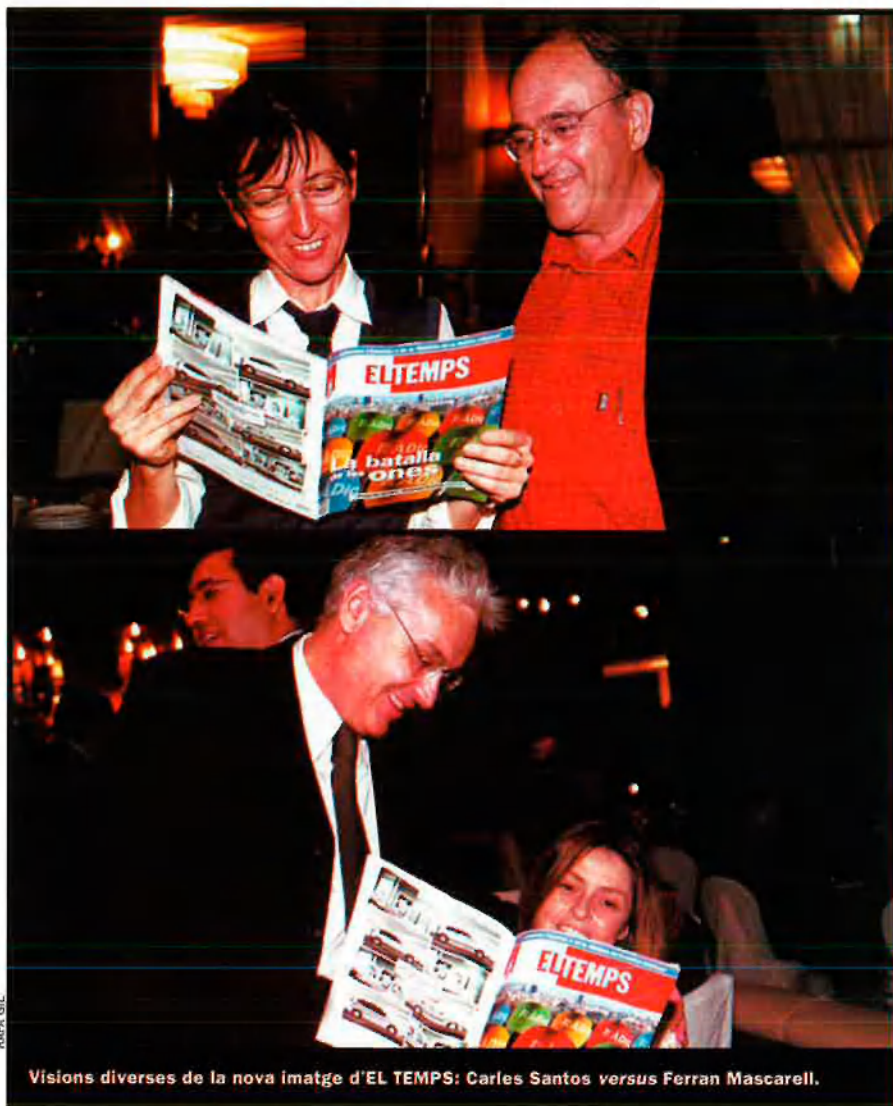

El filòleg i escriptor angles Jocelyn Hillgarth, amb clares mostres d'entusiasme.

El pare Miquel Batllori acceptant un obsequi del senyor Sateriale, alcalde de Ferrara.

PAPEX GIL

RAFA GIL

Visions diverses de la nova imatge d'EL TEMPS: Carles Santos versus Ferran Mascarell.

rar-s'hi més recentment; figures polítiques, joves parroquians dels congressos, encontres i actes més o menys noctàmbuls que s'han desenvolupat a València al llarg d'aquesta setmana. I la ràdio en directe durant dues hores: un Jordi Llavina excitat, i tot l'equip de Catalunya Cultura a la captura d'opinions amb convidats d'honor: Carme Alborch, Pedro Ruiz, Vicenç Altaió, els guardonats, el mestre de cerimònies...

Un dels moments més emotius arriba, però, quan el director d'aquest setmanari, Jordi Fortuny, lliurava un premi EL TEMPS a Matilde Salvador per la seua trajectòria personal en el món de la cultura catalana. La incombustible compositora castellanenca rebia, a més, de l'escriptor Rafael Caria en nom del consistori alguerès, el nomenament de ciutadana d'honor. Per la seua banda, la Universitat Rovira i Virgili de Tarragona era guardonada amb el premi EL TEMPS a institucions pels conflictes patits en defensa dels drets lingüístics en el seu àmbit acadèmic.

La nit arribava a la fi amb l'obertura de les pliques dels premis literaris. Si Albert Toldrà guanyava el d'assaig i Pere Bessó el de poesia, el de narrativa, l'Andròmina, quedava, malauradament, desert. I després de la notícia, una breu "Muixeranga" com a ressopó. Bona nit.

Eliseu T. Climent

El desert d'Andròmina

Els Premis Octubre d'enguany han estat definits per una consistent qualitat de les obres presentades a les modalitats d'assaig (premi Joan Fuster) i poesia (premi Vicent Andrés Estellés), però també per una mancança en la capacitat de produir entusiasme literari entre el jurat de les obres que optaven a l'apartat de narrativa (premi Andròmina). Així, l'equip decisor de la concessió de l'Andròmina (integrat per Martí Domínguez, Ignasi Mora, Carme Riera, Francesc Sellés i Màrius Serra) ha acordat deixar desert aquest guardó. Segons Màrius Serra, "el nivell de molts dels 26 manuscrits presentants és el de moltes novel·les que podem trobar a qualsevol llibreria, però entenem que cap d'ells generava la suficient motivació entre el jurat com per considerar-la guanyadora d'un espai de referència com l'Andròmina". Serra considera que la narració catalana s'ha vist perjudicada "per una sobredosi de publicació" i també "per la febre dels premis", ja que molts autors elaboren amb presses el seu text per arribar a temps al termini de presentació dels premis. "De fet —apunta— hem trobat entre els manuscrits de l'Andròmina idees narratives molt interessants, però s'hi apreciava l'absència del procés de reescriptura". Deixar desert l'Andròmina ha estat una decisió difícil. No obstant això, Màrius Serra entén que es traduirà en conseqüències positives per a les següents edicions: "amb això, deixem clar per a futurs autors que aquest és un premi on no compten les estratègies comercials, sinó només les de qualitat, que és, precisament, el contrari d'allò que succeeix amb la majoria dels premis de narrativa". "A més a més —continua— els escriptors que opten al guardó de l'any vinent es trobaran amb una bossa de quatre milions de pessetes: com que enguany ha quedat desert, el premi [dos milions de pessetes], se suma al proper". "I aquesta —afegeix— és una dotació econòmica que encaixarà millor amb la categoria de l'Andròmina". **J. M. O.**